

Sygn. akt V GC 127/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	St.sekretarz sądowy Ewa Jagieła

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa Firma PHU (...)Sp. Jawna w K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. we W.

o zapłatę 31 756,25 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14.11.2011 r. sygn. akt V GNc 1780/11, który utracił moc w części tj. ponad kwotę 28.766,82 zł

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 28.766,82 zł (dwadzieścia osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty

- 1.080,36 zł od dnia 22.11.2010 r. do dnia zapłaty,

- 2.682,70 zł od dnia 29.11.2010 r. do dnia zapłaty,

- 7.995,59 zł od dnia 06.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 7.588,31 zł od dnia 13.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 1.350,34 zł od dnia 15.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 5.779,12 zł od dnia 20.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 2.290,40 zł od dnia 28.12.2010 r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.094,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze na rzecz radcy prawnego D. S. kwotę 2.952,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt V GC 127/12

UZASADNIENIE

Powód - **P.H.U. (...)Spółka Jawna w K.** w pozwie skierowanym przeciwko **(...) Sp. z o.o. we W.** wniósł o zasądzenie kwoty 31 756,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot :

- 4 069,79 zł od dnia 22.11.2010 r. do dnia zapłaty,

- 2 682,70 zł od dnia 29.11.2010 r. do dnia zapłaty,

- 7 995,59 zł od dnia 06.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 7 588,31 zł od dnia 13.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 1 350,34 zł od dnia 15.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 5 779,12 zł od dnia 20.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- 2 290,40 zł od dnia 28.12.2010 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztów procesu, w tym kwotę 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności w zakresie handlu paliwami sprzedał pozwanej produkty naftowe za łączną kwotę 31 756,25 zł i wystawiał za to faktury VAT z odroczoneymi terminami płatności. Do odbioru paliw upoważnieni byli pracownicy pozwanej a rozliczenie miało nastąpić po wystawieniu faktur VAT przez powoda. Pozwana nie uregulowała należności za faktury w terminie, stąd powód wezwał ją do ich zapłaty oraz zapłaty odsetek za opóźnienie. Podniósł, że wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w sprawie V GNC 1780/11 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w **sprzeciwie** od w/w nakazu zapłaty zaskarżyła go w części tj. ponad kwotę 2 989,43 zł oraz wniosła o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, iż strony współpracowały na zasadach opisanych w pozwie ale podniosła, że nie dostarczono jej paliw objętych fakturami VAT wskazanymi w pozwie gdyż wydawano je osobom nie posiadającym pisemnego upoważnienia do ich odbioru. Pozwana uważała, że z tej przyczyny niesłusznie zapłaciła powodowi łącznie kwotę 19 662,13 zł i w tym zakresie podniosła zarzut potrącenia modyfikując go pismem z dnia 15.12.2011 r. (k.90) na kwotę 14 059,80 zł. Ponadto zarzucała fałszowanie asygnat paliwowych polegające na dopisywaniu pod pobranymi pozycjami rzekomo wydanych akcesoriów. Obliczyła, że dopisano do asygnat pozycje na łączną kwotę 1 105,79 zł. Pozwana zarzuciła również, że powód wydawał paliwa firmom zewnętrznym tj. (...) na kwotę 4 016,75 zł i (...) na kwotę 3 982,15 zł. Zaprzeczyła jakoby nie odpowiadała na wezwania do zapłaty podając, że wystosowała w tym zakresie pismo wyjaśniające wnosząc o sprostowanie asygnat paliwowych i faktur.

Powód w piśmie procesowym z dnia 03.02.2012 r. (k.127) podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 11.06.2011 r. (k.138) podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Podczas rozprawy dnia 28.1.2013 r. (k.423) reprezentujący pozwaną radca prawny z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie brutto 2.952 zł

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(odpisy KRS stron k. 9-11, 92-95)

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu paliwami, natomiast pozwana prowadziła działalność w sektorze budowlanym. Strony współpracowały od 2008 r.

Reprezentanci stron R. M. (2) i M. G. umówili się, że pracownicy pozwanej spółki będą pobierali na stacji paliw powoda w J. towary w tym paliwa do sprzętów używanych przez stronę pozwaną, co odnotowywane ma być przez pracowników powoda w asygnatach paliwowych. Na tej podstawie powód będzie wystawiał faktury VAT z odroczonym terminem płatności i doręczał pozwanej a pozwana dokona zapłaty wskazanych na nich kwot.

M. G. upoważniał zarówno w formie pisemnej jak i ustnej swoich pracowników A. B., K. K. (1) i R. T. do odbiorów towarów na powyższych zasadach. Upoważnienia pisemne i ich odwołanie przesyłał powodowi. Upoważnienia ustne udzielał osobiście lub telefonicznie. W/w pracownicy pozwanej odbierali ze stacji paliw powoda w J. produkty, w tym paliwa co było odnotowywane przez pracowników stacji paliw na asygnatach paliwowych. Każdorazowo pobrane przez nich towary były odnotowywane na asygnatach i wykorzystywane na potrzeby spółki (...) na budowie w P..

Wobec powyższego powód wystawił i przesłał stronie pozwanej faktury VAT na kwoty

- 4 069,79 zł z terminem płatności dnia 21.11.2010 r. do dnia zapłaty,
- 2 682,70 zł z terminem płatności dnia 28.11.2010 r. do dnia zapłaty,
- 7 995,59 zł z terminem płatności dnia 05.12.2010 r. do dnia zapłaty,
- 7 588,31 zł z terminem płatności dnia 12.12.2010 r. do dnia zapłaty,
- 1 350,34 zł z terminem płatności dnia 14.12.2010 r. do dnia zapłaty,
- 5 779,12 zł z terminem płatności dnia 19.12.2010 r. do dnia zapłaty,
- 2 290,40 zł z terminem płatności dnia 26.12.2010 r. do dnia zapłaty.

(zamówienie z 06.08.2010 r. k. 48-49, upoważnienia k. 45-47, paragon fiskalny k. 130, asygnaty paliwowe k. 52-57; 60-64, faktury VAT k. 51, 67-70, potwierdzenia realizacji przelewu k. 71-73, zeznania świadków : K. K. (2) k.231-231v, K. K. (1) k.231v-232, 425-425v, A. B. k.412v-413v, R. T. k.384v-385, M. M. k.412-412v, A. M. k.384-384v, przesłuchanie powoda k.413v-414v)

Pozwana nie uiściła ceny za zakupione od powoda produkty we wskazanych na w/w fakturach VAT terminach płatności. Wobec niewykonania przez nią ciężącego na niej zobowiązania powód wezwał ją w formie pisemnej do zapłaty należności wynikających z w/w faktur wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienia.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty M. G. telefonicznie zapewnił R. M. (2), że faktury z wezwania zostaną zapłacone lecz chwilowo spółka (...) ma problemy finansowe. Pismem z dnia 15.02.2011 r. strona pozwana prosiła o prolongowanie terminów płatności do dnia 15 marca 2011 r. Powód terminy prolongował, lecz pozwana nie zapłaciła żadnej kwoty tytułem zaległości. Od maja 2011 r. strony prowadziły dalszą korespondencję albowiem pozwana zaczęła kwestionować prawidłowość wystawionych faktur VAT.

(wezwanie do zapłaty k. 12, ponaglenie do zapłaty wraz z zestawieniem niezapłaconych faktur k. 13, 20-26, pisma z dni 15.02.2011 r. i 09.05.2011 r. k. 14, 15 ,50, pismo strony pozwanej z 17.02.2011 r., 14.04.2011 r. k. 65,66, pismo z 16.05.2011 r. k. 74, pismo z 30.08.2011 r. i odpowiedź k. 78, 79,)

Sąd zważył, co następuje :

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawierały ze sobą umowy sprzedaży. Powód oczekując w zamian zapłaty stosownych cen przenosił bowiem na pozwaną własność towarów, w tym paliwa i wydawał je pozwanej, a ona niewątpliwie je odbierała. Jak zaś stanowi art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zgromadzone w niniejszym postępowaniu dowody z dokumentów, których wiarygodności nie sposób zakwestionować i korespondująca z nimi a zatem wiarygodna treść przesłuchania powoda i zeznań wszystkich świadków w sposób jednoznaczny zdaniem Sądu wskazywały, że pozwana nie wywiązała się należycie ze swojego zobowiązania albowiem nie uiszcila ceny za odebrane produkty.

Sąd miał w pierwszej kolejności na uwadze, że stanowisko pozwanej w zakresie roszczeń powoda było zmienne. Początkowo bowiem nie kwestionowała ona zasadności i prawidłowości spornych faktur VAT, nie odesłała ich powodowi jako wystawionych niezgodnie z umową, a do tego prawdopodobnie zaksięgowała je. Nie zapłaciła jednakże kwot na nich wskazanych w stosownych terminach płatności. Istotne jest, że po tym jak powód wezwał pozwaną do zapłaty M. G. telefonicznie zapewniał R. M. (2), że faktury z wezwania zostaną zapłacone lecz chwilowo spółka (...) ma problemy finansowe a następnie wystosował pismo z dnia 15.02.2011 r. w treści którego prosił o prolongowanie terminów płatności do dnia 15 marca 2011 r. Zatem w ocenie Sądu strona pozwana dokonała tzw. uznania niewłaściwego (tj. zachowała się w taki sposób, który pozwala na przyjęcie, że potwierdziła ona istnienie określonego zadłużenia wobec wierzyciela). Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że wniosek o prolongatę dotyczył spornych faktur albowiem został on wystosowany w bezpośrednim następstwie czasowym po otrzymaniu wezwania do zapłaty (szczegółowo wymieniającego nieopłacone faktury) przez pozwaną. Mimo tego, że powód prolongował termin płatności do w/w daty pozwana nadal nie uiszcila zaległych płatności i na ponowne wezwanie do zapłaty w maju 2011 r. zaczęła kwestionować zasadność spornych faktur VAT. W ocenie Sądu początkowe uznanie spornych faktur VAT, a następnie bardzo późne (maj 2011 r.) kwestionowanie ich prawidłowości wskazywało, iż strona pozwana chciała tylko odsunąć w czasie spłatę zasadnie żądanych przez powoda należności.

Pozwana w toku korespondencji stron oraz w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosiła zarzuty, które Sąd zweryfikował.

W pierwszej kolejności zarzucała, że nie dostarczono jej paliw objętych fakturami VAT wskazanymi w pozwie gdyż wydawano je osobom nie posiadającym pisemnego upoważnienia do ich odbioru. Pozwana uważała, że z tej przyczyny niesłusznie zapłaciła powodowi łącznie kwotę 19 662,13 zł i w tym zakresie podniosła zarzut potrącenia modyfikując go pismem z dnia 15.12.2011 r. (k.90) na kwotę 14 059,80 zł. Twierdziła, że z tej przyczyny niesłusznie zapłaciła sumę 19 662,13 zł i przedstawiła dowody z dokumentów wskazujące na jej zapłatę. Podała, że paliwo wydano A. B. przed datą jego upoważnienia na piśmie lub po niej ponieważ był upoważniony do odbioru w okresie od dnia 27.10.2010 r. do dnia 12.11.2010 r. W zakresie dat upoważnień pisemnych Sąd miał na uwadze, że najpierw upoważnienie w dniu 10.08.2010 r. bezterminowo otrzymał K. K. (1), a następnie A. B. od dnia 27.10.2010 r. do dnia 12.11.2010 r. (istotne jednak jest, że powód odwołanie upoważnienia dla A. B. otrzymał od pozwanej dopiero dnia 15.11.2010 r. o godzinie 13.31), natomiast od dnia 13.11.2010 r. upoważnienie otrzymał R. T.. Z treści zeznań świadków K. K. (1) i R. T. jednoznacznie wynikało, że M. G. poza w/w pisemnymi upoważnieniami udzielał również upoważnień do pobierania towarów od powoda w formie ustnej, w tym telefonicznie. Zasada była taka, że pracownicy firmy (...) tankowali pojazdy albo do baniaków, a potem zgłaszali na stacji paliw, że są z firmy (...). Zatem stąd wniosek, że robili to na podstawie ustnego upoważnienia od M. G.. Wobec powyższego, Sąd uznał iż wszystkie tankowania i pobrania towarów kwestionowane przez stronę pozwaną w ramach zarzutu potrącenia były wykonane zgodnie z umową stron. Skoro M. G. udzielał upoważnień swoim pracownikom zarówno w formie ustnej, jak i na piśmie nie mógł zasadnie zarzucać, że powód wydawał towary osobom nieupoważnionym w formie pisemnej. Zatem oparty na powyższych twierdzeniach zarzut potrącenia nie był zasadny.

Drugi zarzut pozwanej to fałszowanie asygnat paliwowych polegające na dopisywaniu pod pobranymi pozycjami rzekomo wydanych akcesoriów. Obliczyła, że dopisano do asygnat pozycje na łączną kwotę 1 105,79 zł. Pozwana twierdziła, że towary te do niej nie trafiły. Sąd miał na uwadze, że jedynym wnioskowanym dowodem osobowym na poparcie tegoż zarzutu miał być dowód z przesłuchania strony pozwanej. Sąd go jednak nie przeprowadził bowiem M. G. nie stawił się na rozprawę co skutkowało pominięciem tego dowodu. Zeznania świadków (pracowników pozwanej)

wskazywały zaś jednoznacznie, że wszystkie wpisane w asygnatach produkty i paliwo trafiły na potrzeby strony pozwanej. Zatem drugi zarzut pozwanej również nie został przez Sąd uwzględniony.

Pozwana zarzuciła również, że powód wydawał paliwa firmom zewnętrznym tj. (...) na kwotę 4 016,75 zł i (...) na kwotę 3 982,15 zł co jej zdaniem wpisano na asygnatach paliwowych nr 10 i nr 11 (k.60,61). W ocenie Sądu brak było dowodów na potwierdzenie zasadności tegoż zarzutu, a w szczególności pism potwierdzających tankowanie paliw samochodom tych firm. Pozwana wskazała w sprzeciwie od nakazu zapłaty na te dowody, ale ich nie przedłożyła. Świadek K. K. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wyraźnie w swoich zeznaniach zaprzeczył aby do jego pojazdów było tankowane paliwo na konto strony pozwanej. Podniósł, że zakończył współpracę z firmą (...) miesiąc wcześniej tj. 23.10.2010 r. niż miały być dokonane przez jego pojazdy rzekome tankowania. Twierdził, że nie polecał R. T. żadnych tankowań. Sąd uznał, że wiedza świadka w tym zakresie nie była pełna bowiem jego samochody - być może bez wiedzy wymienionego – tankowano na stacji powoda na wyraźne ustne upoważnienie M. G.. R. T. zeznał, że gdy już samochody te nie miały być tankowane na konto pozwanej to M. G. to upoważnienie odwołał i od tamtej pory wzmianki na asygnatach nie były wpisywane. Istotne dla Sądu było, że spójnie z zeznaniami R. T. w zakresie ustnych upoważnień zeznawali A. B. i K. K. (1). Zatem jednoznacznie stwierdzić należało, że wzmianki o w/w tankowaniach czyniono na polecenie M. G. stąd niesłusznie podnosił zarzuty w tym zakresie.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że żaden z zarzutów pozwanej nie był słuszny.

W ocenie Sądu zarówno kwoty wynikające ze spornych faktur VAT jak i ich terminy wymagalności zostały przez powoda wskazane i obliczone prawidłowo. W związku z tym należało zasądzić jak w punkcie I wyroku.

Dodać przy tym trzeba, że wobec zaskarżenia nakazu zapłaty w części tj. ponad kwotę 2 989,43 zł i nie wskazania przez stronę pozwaną dokładnie której ze spornych faktur w tym zakresie nie kwestionuje należało odjąć jej wartość od najdalej wymagalnej ze spornych sum tj. 4069,79 zł – 2989,43 zł = 1.080,36 zł.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dni wymagalności. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 4094,00 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 1588 zł i 89 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 2400,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego kwotę 2400,00 zł plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych i § 6 pkt 5 i § 15-17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Sąd podczas rozprawy dnia 18.07.2013 r. postanowił :

- oddalić wniosek strony pozwanej z dnia 05.07.2013 r. o zmianę pełnomocnika z urzędu albowiem brak było uzasadnionych podstaw do jego uwzględnienia, w szczególności przedstawione przez pełnomocnika z urzędu wyjaśnienia i dowody oraz podjęte przezeń czynności wskazywały, iż pełnomocnik z urzędu pozwanej prawidłowo wykonywał swoje obowiązki i daje rękojmię prawidłowego ich wykonywania w przyszłości;

- odrzucić zażalenie strony pozwanej z dnia 07.01.2013 r. (k.254) albowiem zażalenia nie przysługują na postanowienia dowodowe Sądu;

- oddalić wnioski strony pozwanej z dnia 15.02.2013 r. (k.279) i 09.04.2013 r. (k.335) dotyczące ustanowienia pełnomocnika z urzędu w osobie adw. M. C. albowiem stronie pozwanej nie przysługiwało prawo do wskazywania osoby pełnomocnika. Sąd zwracając się do właściwej Izby Radców Prawnych kierował się ekonomią procesową;

- oddalić wniosek strony pozwanej z dnia 25.06.2013 r. o pisemne uzasadnienie postanowienia Sądu z dnia 27.03.2013 r. albowiem nie zostało ono uzasadnione z uwagi na fakt iż w całości uwzględniono w nim wniosek pozwanej – czyli nie przysługiwało jej zażalenie;

- pominąć dowód z przesłuchania strony pozwanej wobec jej niestawiennictwa albowiem pozwana wezwana była prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.356) na rozprawę pod takim rygorem.

Strony nie składały zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c.